

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 176/03-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť prom. phil. M. K., bytom N., na vydanie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v jej pracovnoprávnom spore v dôsledku porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom Okresného súdu v Nitre v konaní sp. zn. 17 C 210/00, Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 8 Co 479/01, ako aj Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť prom. phil. M. K. na vydanie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v jej pracovnoprávnom spore v dôsledku porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom Okresného súdu v Nitre v konaní sp. zn. 17 C 210/00 a Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 8 Co 479/01 **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

2. Sťažnosť prom. phil. M. K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. júla 2003 doručené podanie prom. phil. M. K. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom N., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z jeho obsahu vyplynulo, že ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v ktorej sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom a rozhodnutím Okresného súdu v Nitre (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 210/00, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 479/01 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri vybavovaní jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 479/01.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 17 C 210/00 z 26. júna 2001 bola Obchodná akadémia Nitra, Bolečkova 2, zaviazaná zaplatiť navrhovateľke v konaní (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľke) náhradu mzdy vo výške 40 345,-- Sk brutto za čas od 1. septembra 1996 do 28. februára 1997, vo zvyšku okresný súd návrh zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 8 Co 479/01 z 9. mája 2002 rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady mzdy potvrdil a v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa úroku z omeškania a v časti o náhrade trov konania účastníkov rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci sp. zn. 17 C 210/00 v časti, v ktorej bol jeho rozsudok zrušený, koná a vec doposiaľ nie je právoplatne ukončená. Označený postup všeobecných súdov označila sťažovateľka za taký, ktorý porušuje ústavou priznané právo na súdnu a inú právnu ochranu.

V dôsledku toho, že všeobecné súdy mali v označených konaniach porušiť jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, sťažovateľka žiadala, „aby ústavný súd rozhodol priamo vo veci, v celom rozsahu, podľa mojej žaloby, o úhrade ušlej mzdy a o úrokoch z omeškania“ nasledovným spôsobom „Ústavný súd určuje, že priznáva ušlú mzdu od 1. 9. 1996 do 13. 7. 1999 vo výške I. hrubého: 261.653,- Sk (brutto) a II. čistého: 204.220,- Sk (netto). Zároveň nech Ústavný súd SR rozhodne o úrokoch z omeškania: Ústavný súd SR priznáva úroky z omeškania 17,6 % (podľa vývoja diskontnej sadzby Národnej banky Slovenska), a to až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku“.

Sťažovateľka svojou sťažnosťou tiež namietala postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, keďže táto jej podnetu nevyhovela. Aj v takomto postupe generálnej prokuratúry videla sťažovateľka porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. V časti, v ktorej sťažovateľka požadovala, aby ústavný súd „*rozhodol priamo vo veci, v celom rozsahu, podľa mojej žaloby, o úhrade ušlej mzdy a o úrokoch omeškania*“ vzhľadom na skutočnosť, že všeobecné súdy porušili jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci. Zo sťažnosti sťažovateľky, ako aj z pripojených príloh totiž jednoznačne vyplynulo, že sťažovateľkina vec patrí do právomoci všeobecných súdov, ktoré o nej aj konali a rozhodli. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený konať o veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 ústavy), a na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani tvrdenie sťažovateľky, že v konaní pred nimi došlo (dochádza) k porušovaniu jej základných práv ako účastníčky konania.

2. Zvyšnú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom generálnej prokuratúry, ktorá nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pri zdôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z toho, že súčasťou základného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť orgánu štátu vyhovieť podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd už judikoval predtým, že „Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana“ (I. ÚS 19/01).

Z tohto dôvodu bol ústavný súd už po predbežnom prerokovaní nútený odmietnuť sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej požadovala rozhodnutie ústavného súdu vo veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, pre nedostatok svojej právomoci a v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu postupom

generálnej prokuratúry, ktorým nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2003